

EVET MURSI'YE BEN DE ALLAH'TAN RAHMET DİLİYORUM!..

Münir Aktolga
Haziran 2019

Önce şu ilkenin bir altını çizelim: „Seçimle gelmiş, halkın desteğini almış biri darbeyle değil seçimle gitmeliydi..." Bu nedenle, benim gözümde bir Menderes'le Mursi arasında, bunlara yapılanlar arasında hiçbir fark yoktur... İkiside kendine özgü birer demokrasi şehididir, ikisine de Allah'tan rahmet diliyorum... Bütün darbeciler -bunlar kendilerini ister „sol“ ister „sağ“ ilan etsinler- son tahlilde, toplum mühendisleri olduklarını düşünen zorbalardır... Bundan hiç şüphe yok...

Ama herşey burada bitmiyor işte, söyle ki:

Ben, Türkiye dahil bütün "Osmanlı artığı" ülkelerin kendine özgü gelişme sürecinden-diyalektiğinden bahsedince bazıları bunu anlamıyorlar... Burada kastedilen, bütün bu ülkelerde son iki yüz yıldır "Batılılama" adı altında pozitivist-toplum mühendisliği yöntemleriyle belirli bir „kültür ihtilali“ sürecinin yaşanmış olmasıdır. Burada, bu iyi mi kötü mü tartışmasına girmiyorum. Çünkü, tarihte olan şeyler o an başka türlü olamadığı için olmaktadır. Bize düşen bu gerçeği görüp kavrayarak bugünü anlamaya çalışmak olmalı...

Gerçek şu: Bütün bu ülkelerde antika Devletçi yapı „modernleşme“ süreci içinde yukardan aşağıya doğru kendisine bağlı çarpık-kapitalist Devletçi bir sistem yaratmaya çalışmış, bunun sonucu olarak da eski „Merkez'e“ eklenen yeni bir „Modern“ „Beyaz“ Merkez ortaya çıkmıştır!.. Tabi buna paralel olarak eski, geleneksel kültürü temsil eden „Çevre“ de yaratılan Devletçi kapitalizm çerçevesi içinde yeni bir içerik kazanarak, sınıf mücadelesinde kültürel farklılıklarını kalkan olarak kullanan kendine özgü „Siyahlardan“ oluşan bir „Yönetilenler“ kitlesi haline dönüşmüştür... Sınıf mücadelelerinin iki kültür arasındaki mücadeleye iç içe geçtiği bu durum, hiçbir Batı ülkesinde raslanmayan, kendine özgü bir durumdur. Benim, Türkiye söz konusu olunca "Beyaztürkler" ve "Siyahtürkler" olarak ifade etmeye çalıştığım gerçeğin altında yatan budur... Öyle ki (sadece Türkiye'de değil) Osmanlı artığı bütün ülkelerde adeta iki kültürel zemine bağlı olarak iki toplum-iki halk iç içe yaşamaktadır...

Peki bu durumda ne yapmak gerekir? Soru budur...

Kapitalizm geliştikçe bu iki kültürel zeminden yükselen iki toplum kesimi de bununla birlikte geliíyorlar, bu açık... Ama bu gelişme beraberinde başka sorunları da getiriyor. Yüz yıldır "Merkezi" oluşturan "Baticı" "Beyazların" karşısına, "yetti artık" diyen bir de "Çevre" unsuru "Siyahlar" çıkmaya başlıyor... Öyle ki, giderekten sınıf mücadelesini bile geride bırakan bir "Beyaz" "Siyah" (eski Merkez Çevre) çatışması siyaseti belirleyen ana faktör haline geliyor... "Siyahların" söylediği açık: "Yüz yıldır siz hüküm sürdünüz, yetti artık, şimdi sıra bizde" diyerek, yüz yıldır „Beyazların“ kendi egemenliklerini esas alarak inşa ettikleri sistemi yıkıp bunun yerine sil baştan kendi kültürel değerlerine göre yeni bir sistem inşa etmeye çalışıyorlar. ("Restorasyon" denilen şeyin özü budur...) Tabi bu durumda "Beyazlar da" buna karşı koyunca siyaset birbirini düşman sayarak yok etme kulvarına indirgeniyor...

Buradan bir yere varılabilir mi? Varılır!! işte Suriye ve diğerleri...

Eğer meselenin özü kavranılamazsa hiç şakası yok bütün bu ülkelerde olacak olan budur... O halde ne yapmak lazım?

İşte "Tarihsel uzlaşma" anlayışı tam bu noktada ortaya çıkıyor...

Ne demek „Tarihsel uzlaşma“? Çok kültürlülüğü esas alan, yerelden yönetimlere ağırlık veren, bütün kültürel değerlerin birbirini yadsımadan, bir diğerine saygı duyarak birlikte hayatın içinde yer alabildiği, bütün duygusal alt kimliklerin kendilerini muhafaza ederken, bu arada bir toplumsal bilişsel üst kimlik üzerinde anlaşarak birlikte tek bir toplum -sistem- yaratıcısı olabildiği bir anlayıştır bu... Ki bu da ancak sayılan bu ilkeleri kendi içinde taşıyan yeni, demokratik bir anayasayla somutlaşabilir... Herkes kendi ana dilini özgürce kullanabilmeli, herkes kendi kültürünü özgürce geliştirebilmeli... Herkes kendi demokratik iradesini özgürce toplumsal bütünle birlikte kullanabilmeli... "Tarihsel uzlaşma" bu anlayışın toplumsal yaşamın esas unsuru haline gelebilmesidir...

Peki bu mümkün mü, yoksa benimkisi bir hayal mi?

Toplumlar neyin olamayacağını görerek olması mümkün olanı keşfediyorlar, yani toplumsal öğrenme süreci esas olarak bir sınama yanılma süreci... Bu durumda, iki kültür arasında bölünmüş bir ülkede önce herkes kendi sınırlarını zorlayarak nereye kadar gidebileceğini belirlemeye çalışıyor... Artık daha ilerisinin mümkün olmadığı görüldüğü anda ise, mecburen birlikte çözüm anlayışı hayata damgasını vuruyor... Olay budur.

Bana diyorlar ki, seni kimse anlamıyor!!

Ben o kanaatte değilim, beni herkes anlıyor aslında, ama varolan kutuplaşma ortamında önce "herkes" karşısındakini zorlayarak kendi sınırlarını genişletebileceği noktaya kadar gitmek istiyor... Bu nedenle ben hep diyorum ki, "Ay gecenin karanlığında doğar"... Yani en karanlık olarak görünen an aynı zamanda yeni bir doğum anı da olur... Karanlıkla aydınlığın birbirine karıştığı sabahın o seher vaktini düşünün... Sonuc mu?

"Mursi Erdoğan'dan çok şey öğrenebilirdi" diyorlar, doğrudur, ama bu da gene yetmezdi!.. Çünkü Erdoğan'ın da bir Gannuşi'den, bir Ocaktan'dan öğreneceği çok şey var!.. Erdoğan yeni Türkiye'nin yeni demokratik devletini inşa yolunda ilerlerken önüne çıkan -çıkarılan- engelleri görünce hemen durdu -belki de haklı olarak korktu- ve yön değiştirerek eski Türkiyenin Devletine sahip çıkmaya, "Beyaztürk" Devletçi mekanizmanın yerine aynı mekanizmayı "Siyaha" boyayarak "Siyah Türk" bir Devletçi yapı inşa etmeye başladı... „Cumhur ittifakı“ nedir ki... Bahceli ile hangi yeni Türkiye inşa edilebilir ki?..